

Gn 18,1-15+Žd 13,2

1 I ukázal se Hospodin Abrahamovi při božišti Mamre, když seděl za denního horka ve dveřích stanu. 2 Rozhlédl se a spatřil: Hle, naproti němu stojí tři muži. Jakmile je spatřil, vyběhl jim ze dveří stanu vstříc, sklonil se k zemi 3 a řekl: "Panovníku, jestliže jsem u tebe našel milost, nepomíjej svého služebníka. 4 Dám přinést trochu vody, umyjte si nohy a zasedněte pod strom. 5 Rád bych vám podal sousto chleba, abyste se posilnili; potom půjdete dál. Přece nepominete svého služebníka." Odvětili: "Učiň, jak říkáš." 6 Abraham rychle odběhl do stanu k Sáře a řekl: "Rychle vezmi tři míry bílé mouky, zadělej a připrav podpopelné chleby." 7 Sám se rozběhl k dobytku, vzal mladé a pěkné dobytče a dal mládenci, aby je rychle připravil. 8 Potom vzal máslo a mléko i dobytče, jež připravil, a předložil jim to. Zatímco jedli, stál u nich pod stromem. 9 Pak se ho otázali: "Kde je tvá žena Sára?" Odpověděl: "Tady ve stanu." 10 I řekl jeden z nich: "Po obvyklé době se k tobě určitě vrátím, a hle, tvá žena bude mít syna." Sára naslouchala za ním ve dveřích stanu. 11 Abraham i Sára byli staří, sešli věkem, a Sáře již ustal běh ženský. 12 Zasmála se v duchu a řekla si: "Když už jsem tak sešlá, má se mi dostat takové rozkoše? I můj pán je stařec." 13 Tu Hospodin Abrahamovi řekl: "Pročpak se Sára směje a říká: »Což mohu opravdu родit, když už jsem tak stará?« 14 Je to snad pro Hospodina nějaký div? V jistém čase, po obvyklé době, se k tobě vrátím a Sára bude mít syna." 15 Sára však zapírala: "Nesmála jsem se", protože se bála. On však řekl: "Ale ano, smála ses."

Židům 13,2: S láskou přijímejte i ty, kdo přicházejí odjinud - tak někteří, aniž to tušili, měli za hosty anděly.

Když bylo Abrahamovi 99 let a nic nečekal od života ani od svého Boha, přišel k němu Hospodin na návštěvu tak jako když přítel přijde povzbudit zvadlého přítele. Málokterá biblická scéna vypráví tak intimně a přitom přesvědčivě, jak může být PB čku nablízku. Však se to taky málokdo takhle odváží vyprávět. V kostelích sv. Trojice najdete tenhle příběh vyobrazený tak, že za Abrahamem přijdou andělé - a H na to "jukne" z nebeských výšin. A i ten Jarda Svoboda zpívá aspoň konvenčně pobožně *Sáro, Sáro, v noci se mi zdálo, že tři andělé Boží k nám přišli na oběd.* Jenže ten příběh začíná jako docela prostá návštěva. Abrahamovi je 99. V parném vedru sedí ve stínu stanu a klímbá. Stařec, jehož životní míza vyschla - stejně jako když letní suchopár vysaje všechen život z okolní krajiny. A podobně vyschlá, bez naděje a očekávání - je i jeho víra. Už dávno neprosí "přijď již Pane, přijď k nám"- nevyhlíží splnění Božích slibů, nevyhlíží slíbeného syna. Ve stařeckém limbu doklepává své pozemské dny, s tím že kapitoly plné naděje má dávno za sebou. A přec k němu přišlo navštívení, kterého mu nakonec mu udělá hotové vánoce...

U Abrahamova stanu se náhle zjevili tři cizinci. A právě v těchto dnech sledujme, jak se s těmi cizinci, kteří náhle vstoupili do jeho hájemství, Abraham vypořádá. Nejenže na ty přichozí nezavolá svou ochranku, nevykáže je za hranice svého pozemku, ani je neodvede do ohrady s vysokým plotem z ostnatého drátu - ale prokáže jim patřičnou úctu. Hluboce se ukloní, protože drží Boží i lidskou úctu k cizím a přicházejícím. Kdysi ji vyjadřovalo heslo "Host do domu, Bůh do domu", přičemž tím hostem nebyl míněn příbuzný či soused přes ulici, ale přichozí, neboli dnešním jazykem "migrant". Kam

jsme se od časů téhle vstřícnosti, kdy jeden praotec klidně přijal pod svou střechu tři imigranty, dostali, posuďte sami.

Ten příběh je nádhernou ukázkou orientální zdvořilosti, která vlastní pohostinnost nezveličuje, ale naopak co nejvíc umenšuje: Pojd'te pobejt, umyjte si zaprášené unavené nohy, a spočítejte ve stínu tohodle dubu, než doběhnu pro kousek chleba, zve Abraham ty tři. A díky jejich příchodu se z mdlého spícího starce stane docela čilý stařík: Zabijme tučné tele, hodujme s hosty a buďme veselí, volá na pacholka. A Sáře zas velí, ženo, zadělej ze tří měřic mouky, jak v Ježíšově podobenství! Vždyť máme vzácné hosty zdaleka!

Schválně vám ten příběh přehrávám na pozadí nekonečných českých debat, zda a jak moc přijímat přichozích, běženců, azylantů. Než totiž dojdeme k tomu, co se z těch přichozích vyklubalo, zastavme se u toho, jak tenhle příběh zpracovává list Židům, dosl. Hebrejům, tedy věřícím, kteří taky putují z místa na místo: Apoštol tu povzbuzuje a napomíná: *NE-opomíjejte lásku k cizím, skrze ni totiž - někteří, aniž to zpozorovali, pohostili anděly.*

Apoštol jako neoddělitelnou součást křesťanského vztahu k druhým lidem, chcete-li humanismu, jmenuje přátelskou vstřícnost ke každému přichozímu z cizích krajů. Ono "miluj bližního svého" může mít podobu právě lidí, kteří přicházejí z daleka, zprostředkovaně, jimž nerozumíme, s jazykem a třeba i zvyky, jimž nerozumíme. Jim máme projevovat přátelskou vstřícnost, a i když ve zdejších podmínkách sotva bude mít podobu oné orientální pohostinnosti, jak ji projevil Abraham, přece nám má být právě on inspirací. Stačilo by aspoň držet se příslušných pasáží Všeobecné deklarace lidských práv.

Ta láska k cizincům se biblickou řečí řekne "xeno-filia" - přátelská otevřenost vůči lidem cizím. Kdežto dnes se v těchto krajích daleko spíš provozuje "xeno-fobia", tedy hysterická ustrašenost z těch, které neznáme - a o nichž jsme si nechali všelijakými politickými podnikateli nakukat to nejhorší, aniž by se to zakládalo na realitě. A že xenofobie skutečně znelidšťuje, to je bohužel vidět nejen na tom, jak zveličeným strachům tady lidé propadají - ale především na tom, jak hystericky okřikují a umlčují všechny, kdo před zdejší xenofobií varují, a kolik důvěry hlasatelům nenávisti k cizím projevují.

Abraham jako reprezentant Boží věci na této zemi nejenže nepropadl xenofobii, ale projevils pravou xenofiliu, přátelskou pohostinnost k imigrantům. Ono to nebylo dopředu jasné, že zareaguje právě takhle. Oni ho ti přivandrovalci odjinud vlastně tak trochu vyprovokovali, aby vstal, vyšel z té nory svého stanu, a ukázal, co v něm vlastně je. Je ještě otcem věřících, nebo už se proklímal k tomu, že bude praotcem všech spáčů, ponořených do přesvědčení, že se nedá nic dělat, že Hospodinovým slibům a pozváním nemá cenu věřit? Vlastně, díky těm třem imigrantům, Abraham po dlouhých letech zas vykročil na cestu víry. Na cestu z jistoty do nezajištěnosti - z umdlělého spočívání ve vyschlosti a neschopnosti a neplodnosti, k životu, který má lidský, a tudíž i hospodinovský obsah. Z polomrtvé sedící neplodné postavy, se zas stal otec věřících.

A očekávání, s nímž projevils svou vstřícnost, již bylo nečekaně a několikanásobně překročeno, protože v tomhle případě platí doslova: "host do domu, Bůh do domu".

Bůh Abrahamův (+Izákův + Jákobův a Otec Ježíše Krista) přišel ke svému vyvolenému na návštěvu. "Bůh navštívil svůj lid", zpívá se pak o tom u proroků a evangelistů, ale má to právě tenhle nenápadný, skrytý začátek: Hospodin se u starého Abrahamovi objevil jako návštěvník z cizích krajů. Tak Abraham potkal přítele, který nečekaně přišel povzbudit.

Poslouchejte, náš hostiteli, máme pro vás takovou zprávu. Jednou se tomu bude říkat evangelium, radostné, rozveselující poselství z nebes... ale teď se to týká tebe a tvé ženy a dávných Hospodinových slibů: Až uplyne obvyklá doba, tj. 9 měsíců, bude tvá žena chovat čerstvě narozeného synáčka. Protože Bůh navštívil, a navštíví svůj lid. Slovo Hospodinovo nejsou prázdna hesla ani zavádějící předvolební sliby. Je to slovo, které se v pravý čas stane tělem.

Ten příběh začal v suchopáru. Ve vedru, vyschlosti, uprostřed nevíry k zalknutí. A když teď zaznělo, narodí se vám..., je to jako ten déšť z nebe. Závlaha života z té opravdu cizí a neznámé strany našeho žití. Od Hospodina.

Sára tomu nevěří. Nevyběhla ze stanu, nedala se do pohybu jak Abraham, ale zůstává v noře své beznaděje. A hořce se směje. Copak slova takových nečekaných návštěvníků mohou přerazit všechny moje hořké životní zkušenosti? Co to ti cizinci vyprávějí za nechutné vtipy?

Poslouchej Sáro, projeví se teď už nejen andělsky ale přímo hospodinovsky prostřední z těch tří imigrantů, když se tomu takhle směješ, bude se tvůj syn jmenovat Izák. *Ten, který se směje.* Budeš mít radost a veselí, i když si to teď nedokážeš představit ani náhodou.

Jak to dopadne? Stane se slovo těch tří přistěhovalců tělem, nebo se ukáže jako klam? Jak to dopadlo v příběhu praotců, v příbězích Tóry víme. Narodil se Izák. Dítě, které přineslo smích skutečný. Lidský. Nezahořklý, ale osvobodivý a plný vděčnosti. Ale víme to proto, abychom se nebáli spoléhat na ta Boží slova a pozvání v naší dnešní realitě. V realitě, kde se cyničtí manipulátoři zmocňují lidské důvěry podobně hravě jako příslovečný krysař. V realitě, která šlapě po těch, kdo zůstali bez zastání. V realitě, kde nemá místo xenofilie, ale daleko spíš tu je slyšet práskání bičem xenofobie. Propaganda strachu z cizích a příchozích, jejíž ovoce právě sklízíme.

Taková realita dokáže čka přivést do podobně zahořklé vyprahlosti, jaká se držela starého Abrahama. O to důležitější je nepřehlížet jakýkoli dotek Božího přátelství. Dotek slova, které se stává zdrojem života a naděje. Dotek ujištění, že Bůh navštěvuje svůj lid. A že i nás vysvobodí, z nevděčné sklizně letošního podzimu, ke skutečně lidské vděčnosti, a kristovské xenofilii. Vždyť i tohle jeho slovo se stalo tělem.

Amen.

Salvátor 22.10.17

Pozdrav

Píseň: 614,1+3

In: Zastávej se svého služebníka a budu žít, chci se držet tvého slova. Otevři mi oči, ať mám na zřeteli divy Učení tvého. Jsem na zemi jenom hostem, neukrývej přede mnou svá přikázání. AMEN (Ž 119,17-19)

Píseň 490,1-7

Modlitba

Tobě předkládáme suchopár svých životů, Pane. Svou nevíru, bezmoc, neschopnost zápasit o tvá zaslíbení a následovat cestu tvé lidskosti. Vždyť tolik násilnictví, bezpráví, lži, zastrasování a tvrdosti naplňuje tenhle svět a ničí lidské životy. A my už se naučili říkat, že se s tím vším nedá nic dělat. Ano, i takto nakonec stojíme před tebou jako ti, kdo příliš rychle vzdávají zápas o solidaritu, o lidskost, o život podle tvých přikázání.

Jsme tu však proto, že ty posíláš své slovo. I pro naši žízeň otvíráš životodárnou studnici svých příběhů. Ujišťuješ, že ti nezůstáváme cizí, ale jsme hodni hostiny života a tvého přátelství.

Proto vyhlížíme tvou blízkost: blízkost slova, které vnese jasno - nazve bezpráví bezprávím a nelidskost nelidskostí. Blízkost slova, které otevře oči pro dary spásy. Blízkost slova jež pozdvihne, a nasměruje kroky vstříc našim bližním. Daruj ho nám - i těm, kdo se dnes kdekoli ve tvém jménu scházejí. Amen.

Varhany Krušina - "pro maminku"

1. čtení Gn 18,1-15

děti - nedělka

Píseň 371,1-4

kázání Žd 13,2

Píseň 192

Ohlášení

Přímluvy - Kyrie

Navštívení tvého království vyhlížíme, Pane. Tak jako jsi byl nablízku Abrahamovi - tak jako jsi byl v Kristu nablízku lidské beznaději a bolestem mnohých - tak můžeš být nablízku i nám. S touto důvěrou prosíme - *Kyrie eleison* "..."

Přicházej, když pomine radost - když dochází víra - když zavládne beznaděj - Přicházej doprostřed samoty - ke starým lidem - ke všem unaveným - *Kyrie eleison* "..."

Přicházej - když zavládne nenávist - když vládne strach - když vládne sobectví. Přicházej navzdor pýše mocných - navzdor vládě xenofobie - navzdor prohrávající pravdě i lásce *Kyrie eleison* "..."

Přicházej mezi nemocné - jako útěcha - jako záchrana - jako naděje, když stojíme s prázdnýma rukama - *Kyrie eleison* "..."

Přicházej do našich srdcí - do naší práce - do našich modliteb - Přicházej jako přátelství - jako pozvání k novému očekávání - jako písnička na cestu *Kyrie eleison* "..."

Otče náš...

Poslání Mt 5,13-16

Požehnání

Pokoj i láska a víra od Boha Otce a Pána Ježíše Krista. Milost všem, kdo nepomíjející láskou milují našeho Pána JKa. AMEN

Píseň 163